

Evangelí del Diumenge de Pasqua: Crist viu!

Evangelí i comentari del Diumenge de Resurrecció. “Va entrar també l’altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué”. Crist viu. La seva Resurrecció ens revela que Déu no abandona els seus. Jesús és Déu amb nosaltres.

Evangelí (Jn 20, 1-9)

El primer dia de la setmana –el diumenge–, Maria Magdalena se’n va anar al sepulcre de bon matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra

havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Llavors se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i els diu:

—“S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat”.

Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre, s'ajupí i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi va entrar. Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. De fet, encara no havien entès que, segons l'Esriptura, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Comentari

El primer dia de la setmana, Maria Magdalena se'n va anar de bon matí al sepulcre. Portada del seu amor i fidelitat a Jesús, es va dirigir amb promptitud a acabar d'embalsamar el cadàver. El Papa Francesc observa que “no era una dona fàcil d'entusiasmar. De fet, després de la primera visita al sepulcre, ella torna decebuda al lloc on els deixebles s'amagaven; explica que la pedra havia estat moguda de l'entrada del sepulcre, i la primera hipòtesi és la més senzilla que hom pot formular: algú ha robat el cos de Jesús. Així, el primer anunci que Maria porta no és el de la resurrecció, sinó d'un robatori que algú desconegut ha perpetrat, mentre tota Jerusalem dormia”[1]. Quan Pere i Joan van sentir allò que Maria els deia, van anar corrent al sepulcre per fer-se

càrrec de què havia passat. El que realment havia passat excedia amb molt allò que podrien haver imaginat.

Les paraules que utilitza l'evangelista per descriure el que van trobar al sepulcre expressen amb viu realisme la impressió que els va causar el que hi van veure. Per començar, hi havia el llençol amb el qual l'havien amortallat. Si algú hagués entrat per robar el cadàver, ¿s'hauria entretingut a treure'l per emportar-se només el cos? No sembla lògic. A més, el llençol romania com havia estat col·locat embolicant el cos de Jesús, però ara no embolcallava res, i per això estava pla, com si el cos de Jesús s'hagués esfumat i hagués sortit sense tocar-lo, passant a través d'ell. D'altra banda, quan s'amortallava el cadàver, primer s'enrotllava el mocador al capdavant, i després, tot el cos i també el cap s'embolicaven al llençol. El relat de Joan especifica

que el mocador estava “encara enrotllat”, és a dir, conservant la mateixa disposició que havia tingut quan hi havia el cos de Jesús.

Tenien davant els ulls el llençol i el mocador, tal com estaven quan hi havien deixat el cos de Jesús, divendres a la tarda, però el cos ja no hi era. Fins a tal punt van ser significatius els vestigis que van trobar en aquell lloc que, lluny de ratificar-los en allò que pensaven quan van anar al sepulcre, que havien robat el cadàver, els van fer adonar que Jesús havia ressuscitat, ja que l'evangelista diu que ell “va veure i va creure”.

“Què va passar allà? Per als testimonis que havien trobat el Ressuscitat, això no era certament gens fàcil d'expressar. Es van trobar –comenta Benet XVI– davant d'un fenomen totalment nou per a ells, ja que superava l'horitzó de la seva

pròpia experiència”[2]. El que havia passat no havia pogut ser obra humana: Jesús no havia tornat a una vida terrenal com Llätzer. Havia passat una mica a una dimensió superior. “Els testimonis del Nou Testament no deixen dubte que en la ‘resurrecció del Fill de l’home’ ha passat una cosa completament diferent. La resurrecció de Jesús ha consistit en un trencar les cadenes vers un tipus de vida totalment nou, a una vida que ja no està subjecta a la llei de l’esdevenir i de la mort, sinó que està més enllà d’això (...). Ell ha entrat en una vida diferent, nova; en la immensitat de Déu i, des d’allà, Ell es manifesta als seus”[3]. La mort no el va poder retenir. Jesucrist és viu.

“Crist viu. Aquesta és la gran veritat que omple de contingut la nostra fe. Jesús, que morí a la creu, ha ressuscitat, ha triomfat sobre la mort, sobre el poder de les tenebres, sobre el dolor i l’angoixa - exclamava amb

goig sant Josepmaria, expressant la fe de l'Església –. (...) Crist no és una figura que passà, que existí en un temps i que se n'anà, deixant-nos un record i un exemple meravellosos. No: Crist viu. Jesús és l'Emmanuel: Déu amb nosaltres. La seva Resurrecció ens revela que Déu no abandona els seus”[4].

[1] Papa Francesc, *Audiència general*, 17-V-2017.

[2] Joseph Ratzinger – Benet XVI, *Jesús de Nazaret. Desde la Entrada en Jerusalén hasta la Resurrección* (Encuentro, Madrid, 2011), p. 283.

[3] *Idem*, pp. 284-285.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 102.

Rodolfo Valdés // congerdesign -
Pixabay

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-pasqua-crist-viu/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-pasqua-crist-viu/)
(04/04/2025)